

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Deželni zbor kranjski.

(VIII. seja dné 6. oktobra.)

(Dalje.)

Poslanec Svetec: Slavni zbor! Jaz bodem navel nekoliko nepostavnostij, ki sem jih zapazil pri volitvi velikega posestva, katere je vse zakrivala večina volilne komisije velikega posestva. Prvo je pooblastilo gospoda Globočnika, katero se je s popolnem ničevimi razlogi od volilne komisije zavrglo. Reklo se je, da ni pooblastilo uradno poverjeno, ker je prišlo iz druge kronovine, kar pa je v neprepirnih stvareh v obče popolnem nepotrebno. Tudi deželni volilni red kranjski v tej zadevi nema nikake določbe. Analogije je tedaj treba iskati v državnem volilnem redu, in le-ta razločno določuje, da le če dohajajo pooblastila iz inostranstva, izven Avstro-Ogerske, je treba, da so uradno poverjena. Tedaj je bilo, kolikor je volilna komisija od tega slučaja vzela razlogov, da se zavrže glas gosp. Globočnika, to le samovoljnost. Rekla pa je tudi večina volilne komisije, da jej selo Mnihovce ni znano; in vendar je kraj Mnihovce poštna in telegrafna postaja, blizu Prage, kar bi bila volilna komisija lahko poizvedela in kar bi jej bil povedal lahko tudi poverjeni gospod vitez Schneid, ako bi se bil vprašal. Volilcu pa vzeti volilno pravico zaradi nevednosti nekaterih udov komisije, to je nečuvno.

Drugo pooblastilo, katero je večina volilne komisije iz ravno tako ničevih razlogov zavrgla, je pooblastilo „Alpine Montan-Gesellschaft“ na Dunaji. Reklo se je, da se imeni pod natisneno štampiljijo društva ni moglo brati. To pa nikakor ne gre, kajti podpis, naj bode kakoršen hoče, je vendar, dokler se proti njemu ne ugovarja, veljaven pred vsako gosposko. Volilna komisija bi bila pa tudi lahko vprašala poverjenega gospoda grofa Hohenwarta, in ta bi jej bil povedal, da imata gospoda Frey in Palmer pra-

vico podpisavati za društvo „Alpine Montangesellschaft“. Tudi bi se bila volilna komisija lahko upitala pri trgovinske zbornici, zato merodajnem uradu, ki ima zapisnik vseh firm v Avstro-Ogerskej, in tam bi bila določno lahko zvedela, kdo sta podpisana gospoda in imata li pravico podpisavati pooblastila, ali ne. To je bila tedaj druga nezaslišana samovoljnost večine volilne komisije. Ko bi se bila ta dva popolnem postavna in pravilna glasa takoj prvokrat, ko se je volilo, vzela v poštev, bi bil rezultat volitve v velikem posestvu kranjskem ves drugačen, in ne bi bila voljena ne Dežman, ne dr. Schrey, ne dr. Mauer. Jaz tedaj to krivico, ki se je očitno godila, pred svetom konstatujem.

Kar se tiče grofa Karola Lichtenberga in dveh sodedičev, ni njih glasovanje nikakor opravičeno. Grof Karol Lichtenberg je reklamacijsko dobo zamudil in deželni predsednik ni mogel na njegovo ulogo nobenega ozira jemati. Tu je tedaj večina volilne komisije prekoračila §. 40. deželnega volilnega reda. Ravno tako nepostavno oddal je svoj glas gospod Karl Germ, kajti njegov oče istega imena, ki je bil posestnik, je umrl, Karl Germ, ki pa je glasoval, ni imel pravice za tega delj, ker ni bil na posestvo prepisan. To so tedaj nezakovitosti, ki so se vršile in katere so predrugačile volilni rezultat.

Gospod profesor Šuklje je rekel, da so bili le formalni pogrški pri tej volitvi. Jaz na to odgovarjam, da če ni trdne formalnosti pri volitvi, tudi ni trdnega reda in volitev nema nobenega trdnega stala. Gospod baron Apfaltrern je izjavil, da ako ne bi bile volitve potrjene, bi to imelo slabe nasledke; jaz pa istih ne vidim, zakaj bi nastali, kajti pravica je prva in če se ravna po pravici, me tudi ne ustraši grozjenje barona Apfaltrerna in njegovih somišljenikov, da bi zapustili zbor, ker to storili bi brez vsacega uzroka. Sploh pa, ko bi stranka

g. barona Apfaltrerna zapustila zbor brez uzroka, ne bi bilo to nič novega, saj je to prakticirala že pod ministerstvom grofa Hohenwarta in tedanji deželni predsednik, somišljenik te stranke, g. baron Wurzbach je takrat v imenu vlade v zboru izjavil, da so to storili iz najmalovrednejših uzrokov. (Dr. Zarnik kliče: **Aus den nichtswürdigsten Gründen!**) Jaz tedaj mislim, da bi si baron Apfaltrern in drugovi njegovi stvar vendar nekoliko premislili, predno bi zapustili zbornico.

Gospoda Šukljeja duh je posegel daleč, za 90 let nazaj po imenitne može in naglaševal, da danes tako imenitnih mož nemamo. No, jaz ne vem, kaj imajo ti imenitni možje z narodnostjo in denašnjo volitvijo opraviti, to pa vem, da smo imeli slavne može pred sto leti in da jih bomo imeli tudi v prihodnje, akoravno moram reči, da može, katere je navajal gosp. Šuklje, so se malo ali nič brigali za slovensko narodnost. Koristili so tedaj našej deželi in slovenskemu narodu malo ali nič, kajti njih delovanje bilo je svetovno. Delovanje narodnih mož dandanes je bolj pohlevno, a posvečeno je vsemu slovenskemu narodu in zato je za istega tudi koristneje, ker je slovensko in narodno. (Dobro! Dobro!) (Konec prih.)

Slavnostni govor

pri slavljenji sedemdesetletnice
doktorja Frana viteza Miklošiča.

Govoril Božidar Raič v Ljutomeru dne 2. septembra 1883.

Modrijan pridobi si pri svojem narodu slavno ime, katero ostane neumrljivo.

J. Sir. 37.

Petnajst let je letos, kar je obila množina Slovencev zbrana v prvem taboru na Slovenskem pri Ljutomeru sklepala v burnem navdušenju skončatke, katere so jim rodoljubni govorniki predlagali,

LISTEK.

Prva ljubezen.

(Povest J. C. Turgenjeva, posl. Ivan P.)

(Dalje.)

XX.

— Oho! zaklical je on in zmračil čelo. A to ste vi mladeneč! Pokažite se vendar! Vi ste še vedno rumeni, a vendar oči neso več tako motne? Zdaj ste podobni človeku, ne pa salonskemu psičku. To je prav. No, kaj pa? ali delate?

Vzdihnil sem. Lagati nesem hotel, resnico povedati me je pa bilo sram.

— Nič ne dé, nadaljeval je Lušin, ne obupajte. Glavna stvar je: živite normalno in ne udajte se nagnenjem. Kako korist imate od tega? Kamor bi vas tudi nesli valovi, — vse je slabo; človek mora stati na lastnih nogah, če je tudi na skali. Jaz, glejte, kašljam . . . a Bjelovzorov, ali ste slišali?

— Kaj takega? ne.

— Brez sledu je izginil; pravijo, da je šel na Kavkaz. Dober nauk za vas, mladeneč. Pa vsa ne-

sreča izvira iz tega, ker se ne umemo, dokler je še čas, iztrgati se iz mreže. In, kakor se vidi, vi ste srečno skočili ven. Le glejte, da se zopet ne ujamete. Z Bogom!

— Nikoli se več ne ujamem, mislil sem . . . saj nje ne bom videl več; pa bilo mi je sojeno, videti jo še jedenkrat.

XXI.

Moj oče jezdil je vsak dan na sprehod; on je imel lepega rudečega angleškega konja, z dolgim tenkim vratom in z dolgimi, tenkimi nogami, neutrudljivega in hudobnega. Ime mu je bilo Električka. Razen očeta nikdo ni mogel jezditi na njem. Jedenkrat prišel je k meni jako dobre volje, kakor že davno ni bil, pripravljal se je jezditi nekam in pripenjal je že ostroge. Začel sem ga prositi, da naj me seboj vzame.

— Igraj rajši čehorda, odgovoril je oče, s svojo kljuso me tako ne boš mogel dohajati.

— Bodem že dohajal, ko pripnem ostroge.

— No le.

Odjezdila sva. Jaz sem imel črnega, kosmatega konjiča, ki je bil trdnih nog in nagajiv; res, da je moral napenjati vse sile, a vendar ni ostajal zadaj.

Jaz še nesem videl jezdeca, očetu podobnega; on je sedel tako lepo in spretno; zdelo se mi je, da to čuti celo konj pod njim ter se ponaša z njim. Objezdila sva vse boulevarde, bila sva na Devižjem polji, preskočila sva več zagraj (s prva sem se bal skakati, a oče je preziral boječje ljudi — zato sem se nehal bati), jezdila sva dvakrat čez reko Moskvo, — mislil sem že, da se vrneva domov, tembolj, ker je opomnil oče, da je moj konj utrujen, pa kar obrnil je v stran proti Krimskemu brodu in skakal doli po bregu. — Jaz sem se spustil za njim. Prijahavši do visokega kupa zloženih brunov, skočil je z Elektrike, velel je tudi meni zlesti s konja, podal mi uzdo svojega konja in rekel, da naj počakam pri brunih, sam pa je odšel v ozko ulico in izginil je. Jaz sem začel hoditi gori in doli po bregu, vodeč konje, jezil sem se nad Elektriko, kateri je pri hoji otresal glavo in razgetal, ali se je pa ustavil, kopal zemljo s kopitom in grizel v vrat mojo kljuso; z jedno besedo, obnašal se je kakor razvajeni „pur sang.“ Oče se ni vrnil. Od reke sem vlekla je vlažna sapa; dež je naletaval in škropil z majhnimi, sivimi lisami črne brune, okrog katerih sem hodil, in katerih sem se že bil naveličal. Meni je bilo dolgčas, a

recimo o zedinjenji vseh Slovencev v jedno upravo, o uvajanji slovenščine v vse urade na Slovenskem, da se osnovne učilnice postave na čisto slovensko podlogo . . . Ugoden spomin na izredno navdušenost še dnes krepi narodno zavest po slovenskej domovini. — V šestih dneh minejo tri leta, kar smo v društvu z južnimi bratovi Hrvati slavili velikega pesnika in narodnega pisatelja Stanka Vraza v sosednjem rajskem Cerovci v toliko veličanstveneje svečanosti, kaka se dosle na slovenskej zemlji ni vršila; vsaj častili smo rojaka, čegar blagi duh je hlepel strastno po književnem združenji Srbov, Hrvatov in Slovencev, klanjali se iskrenemu narodnjaku, kateri dobro znajoči naše bridke razmere peval je v „Izpoviesti“ . . . vi drugovi . . . rodnog prava, vienac za vas na križu visi. Ostra istina te grenke izjave potrjuje se na premnogih značajnih našincih.

Dne 25. septembra 1881 spominali smo se slovesno v bližnjem Dravskem Središči panonskega pesnika Štefana Modrinjaka kot predstavnika slovenske pomisli na slovenskem Štajerji v početku tekočega stoletja; on speva: „Zadnji človek je na sveti, ki svoj rod za nič drži . . . ; rjav kakti Judaš bodi, naj te pes za plotom jé, med Slovence naj ne hodi, kdo prav Slovenec né.“ — Danes kaže se Ljutomer v prazničneje obleki, zastave plahečejo po lepem trgu in hramovih, sinoči razlegal se je prijetno mirozov po trgovišči, v jutro rano grmel je stresalni strel, budnica brnela, mnogobrojni gostovi prihajali iz raznih tudi daljnjih dolin in ravnin, gričev in holmičev, in glej: izredna množina slovenskega občinstva, kakor še morebiti nikoli, zbrana je sredi Ljutomera, krasnega trga na vzhodnem Slovenskem. Kak pomen javlja ta prijazna prikazen? Je-li se Ljutomer slavno spomina svojega zleženika, davnega pesnika Merkasa? Jegov spomin izročén je temnej pozabljivosti. Je li hoče zahvalno slavo spevati hrabremu in junaškemu župniku Simonu Poratu, kateri je na čelu svojih vrlih župljanov 1683. l., tore pred 200 leti, Kruce napadajoče Ljutomer in okolico pretiral daleč na Ogersko? Župnik Porat mirno počiva v hladnem naročaji matere zemlje, na njega in na nekdašnje divje Kruce sedaj malokdo več misli. Je-li se kani počastiti dostojni spomin Levoslava Volkmera, ovdešnjega domačina in panonskega pesnika? Jegovo slovesnost opravili so pred kratkim častno naši narodni dijaki. Je-li se hoče zaslužena čast skazati pokojnemu profesorju in pisatelju dru. Gottweissu, kateri je mnogo storil za olepšanje Ljutomera in ustanovil napredovalni šolski razred? Jegova dobra dela so očitna, a jegov spomin pripada zgodovini. Dnes slavijo Slovenci v Ljutomeru sedemdesetletnico najslavnejšega svojega rojaka, največega učenjaka jezikoslovca in jezikoznanca slovanskega, kateremu vrstnika še Slovenka ni porodila, dra. Frana viteza Miklošiča, pisatelja in c. kr. profesorja Dunajskega vseučilišča,

učenjaka, kateri po vsem svetu učence ima, kateri je ves svoj žitek posvetil v prid znanosti iz ljubezni do maternega jezika, in je sedaj predstavnik vseh slovanskih rodov, broječih 100 milijonov ljudi; zato je Ljutomer, podarivši mu dne 13. avgusta častno tržanstvo, a občina Kamenščak, pod katero spada Radomerščak, častno občanstvo, toliko lično okrašen in ozaljšán, zato prijetno razleganje ubrane godbe, silno gromenje slavnostnega strela, zato tolika množica slovenskega naroda iz raznih krajev in končin. Na potrebno poznanje tega velikanskega učenjaka razgrnem vam dotične črtice iz njegovega marljivega in mnogoletnega delovanja in istega sadu.

(Dalje prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 10. oktobra.

Iz nemškega mesta na Českem dobili so fakijsozni Nemci dobro poučilo in svarilo, da se jim ni utikati v ondukajšnje zadeve ter bujskati narodnosti drugo na drugo. Trideset najodličnejših meščanov Kraljevodvorskkih, nemške narodnosti, izjavlja namreč, da se v njihovem mestu in njega okrajih čisto nič ne čuti ona razburjenost duhov in pritožba o zatiranji Nemcev, kakor se to zapored čita v fakijsoznih listih. Oni da živé s svojimi somiščani česke narodnosti v ljubem miru in sporazumljenji ter nemajo nobenega povoda za pritožbe. — Ta izjava bivšim ustavakom se ve da ni po volji; zatorej so napeli vse žile, da so izcimili neko jalovo protizjavo, v katerej se nekaj Kraljevodvorskkih meščanov pritožuje, da se jim urivajo česki dopisi.

Budgetni odsek galskega deželnega zbora bode predlagal najem deželnega posojila, da se pokrije deficit, ki je vzlic vsemu črtanju pri posameznih postavkah deželnega proračuna precej znaten. Deželnemu zboru so došle peticije, da naj bi vlada poddržavljenje Ferdinandove severne železnice takoj v roko vzela, ko ugasne privilegij te železniške družbe.

Nadaljevalje debato o hrvatskem vprašanji govorili so v ogerskej državnej zbornici poslanci grof Apponyi, Pulszky in Polit. Prvi govoril je s stališča zmerne opozicije ter je odbijal resolucijo Tisze. Tožbo hrvatskih poslancev o neznošnih davčnih bremenih je označeval neopravičeno, ker da so baš hrvatski poslanci vedno podpirali vlado ter s svojim glasovanjem vedno pripomogli, da so se ustvarjali novi davki. Srb Polit je dejal, da se bode ogerska samostalnost končala jedenkrat z občnim uporom. Magjarski narod ni zadestil svojemu političnemu poklicu ter ni držal svojih obljub. Govornik je navajal trditev francoskega pisatelja Montague, da se nahajajo narodje, ki znajo le zapovedovati, ali pa izginejo iz površja. Zurečaj magjarske politike je, da ne znajo biti zmerni proti drugim narodnostim. Vladi, ki tako lahkomisljeno prouzročuje resne konflikte, da govornik ne more dati absolutorija; sicer pa iz te mirne resolucije ne spozna več onega Tisze, ki je pred nedavnim še govoril o poteptanji narodnosti. Ta izrek je dal Tiszi povod, da je sploh mogel kaj odgovoriti proti izjavam Polit; poudarjal je namreč, da je le govoril o zatrenji agitatorjev in demagogov. Nadalje so govorili včeraj še Polonyi, Mezei in Iranyi.

Tisza bode imel najbrž danes zadnjo besedo o tem. — Nekoliko dnij že kroži po Budimpešti govornica, da bode baron Levin Rauch nesrečnega spomina zopet imenovan hrvatskim banom.

Vnanje države.

Iz Beleggrada se poroča „Pressi“, da se je razburjenje zadnjih dnij poleglo in da vse stranke z neko radovednostjo očakujejo, kam da bode krenilo novo ministerstvo. O neposrednem razpustu skupščine ni več govora, nego se pričakuje, da se bode čez nekoliko dnij, ko se nemirni duhovi še bolj poležejo, zopet sklicala ter se jej bode predložila železniška konvencija v potrjenje. Radikalci, kakor tudi reakcionarji prorokujejo novemu ministerstvu le kratko življenje in vsaka teh strank je prepričana, da jej pripade dedščina po Krističevem kabinetu. V Beleggradu se pričakuje, da bode naprednjaška stranka v vseh vprašanjih, ki se ne dotikajo neposredno njenega programa, novo ministerstvo podpirala, bodisi s časopisjem, kakor tudi v parlamentu.

Ruski car in carica odložila sta svoj povratek do 15. oktobra. V četrtek odšel je iz Peterburga kurjer, nesoč carju poročila tajne policije o nihilistovskem gibanji, mej katerimi se nahaja baje tudi smrtna obsodba, katero so sklenili teroristi o carji. Nihilistje so se po poročilih policije razcepili v dva taborja, v jedno anarhično-teroristno in socijalno-revolucionarno stranko. — Na Ruskem pride zopet židovsko vprašanje na površje in dotična komisija se bode kmalu sešla pod predsedstvom grofa Pahlena, da privede to vprašanje, kakor se pričakuje, do radikalne rešitve. O namišljenji te komisije in pričakovanih rezultatih se ne vé nič določnega; v židovskih krogih pa se pričakuje od nje ugodnih podatkov. Obéno mnenje, kolikor se da razvideti iz ruskih časnikov, si v tej važnej zadevi ni jednako. Dočim pričakuje jeden del, da bodo vse nesrečne židovske hajke nehale, ko zadobé židje popolno enakopravnost s kristijanskimi sodržavljani, pravijo drugi, da bi taka enakopravnost to zlo le še pomnožilo; sicer pa da je židovsko vprašanje socijalno vprašanje, katero se ne da odpraviti s postavami in upravnimi naredbami, nego morajo sodelovati v njega rešitev vsi socijalni faktorji. Temu zlu odpomore samo to zdravilo: Država in ljudstvo naj skróita za to, da se nižji krogi otresejo židovske mošnje in ob jednom napredujejo v izomiki; bolj ko bode mužik izobražen in neodvisen od židovskega kredita, rejše bodo židovske hajke in le v tem zmislu se zamore rusko židovsko vprašanje temeljito in trajno odstraniti.

Narodno sobranje bolgarsko vzprejelo je z veliko večino glasov konvencijo o ruskej vojnej odškoditvi in o železniškej zvezi. Minister vnanjih stvari je izjavil upanje, da bode vlada, ker je Turčija odpovedala se trgovskim pogodbam, sklenila nove pogodbe, ki bodo v prid Bolgariji; tudi je izrazil upanje, da bode Avstro-Ogerska pri volji opustiti še obstoječe poštné urade v Widinu in Ruščuku. — Pred obravnavo o železniškej konvenciji vprašal je Balabanov, minister vnanjih stvari, oficijalno Jonina, ima-li kot zastopnik Rusije česa ugovarjati proti ratifikaciji te konvencije, kar je Jonin odločno zanikal. — Bolgarski uradni list ostro kritikuje po odpotovanji ruskih generalov Soboleva in Kaulbarsa delovanje prvega; mej drugim konstatuje tudi, da je razsvetljava s 15. dne maja t. l. stala 173.000 frankov. Obznanja tudi stroške preselitve Kaulbars-

očeta še ni bilo. Nek star policist finskega rodu, na glavi s staro čako, ki je bila loncu podobna, s helebardo v roki, (čemu je bil neki policist na bregu reke Moskve!) približal se je k meni in obrnil mi svoj star zmršen obraz, ter rekel:

— Kaj vi delate tukaj s konjema, gospod? Dajte, jih bom jaz držal.

Jaz mu nesem odgovoril; on me je poprosil tabaka. Da bi se ga znebil (k temu me je silila tudi nestrpljivost), odšel sem v stran, kamor je šel oče: šel sem skozi one ozke ulice, zavil se okrog oglja in obstal sem. Na ulici, kakih štirideset korakov od mene, pred odprtim oknom lesene hišice stal je obrnen s hrbtom proti meni moj oče; opiral se je s prsi na okno in v hišici, za pol zagrnjenim okninim zagrinjalom sedela je ženska v temnej obleki in pogovarjala se z mojim očetom; — ta ženska bila je Zinajida.

— Jaz sem obstal, kakor bi bil okamenel. Povem vam, da kaj takega nesem pričakoval. Hotel sem bežati. „Ako se oče ozre nazaj“, mislil sem, „zgubljen sem“; pa neko čudno čuvstvo, ki je bilo silnejše od radovednosti, silnejše od ljubosumnosti,

silnejše od strahu — me je zadržalo. Gledal sem in vlekel na ušesa. Zdelo se mi je, da je nekaj trdo zahteval oče; a Zinajida mu ni hotela dovoliti. Še zdaj vidim njen obraz, žalosten, resen in lep, kako je izraževal ob jednom predanost, žalost, ljubezen in nekako obupanje — jaz druge besede ne morem najti. Govorila je kratko, očij ni povzdignila in samo smejala se je — udano in ob jednom trdovratno. Po tem smeju spoznal sem mojo prejšnjo Zinajido. Oče zmajal je z ramama, popravil je klobuk na glavi — kar je pri njem bilo vselej znamenje nestrpljivosti . . . potem sem zaslišal besede: Vous devez vous séparer de cette . . . Zinajida je ustala in pomolila je roko ven . . . oče je vzdignil bič, s katerim je prej otepal prah s svoje sukne — in udaril jo je po nagej roki. — Jaz sem se jedva premagal, da nesem zakričal; a Zinajida je zatrepetala, molče pogledala mojega očeta ter počasi nesla je roko k ustnim in poljubovala je rudečo prasko na njenej roki. Oče vrgel je bič proč in hitro teklo po majhnih stopnicah v hišico . . . Zinajida se je obrnila — stegnivši roko in vzdignivši glavo odšla je od okna.

Ves prestrašen in obupan teklo sem nazaj, tako hitro, da bi se bil mogel meriti z Električno, in vrnil sem se na breg reke. Nič nesem mogel razumeti. Vedel sem, da mojega hladnega in vzdržljivega očeta včasih popade jeza — pa vendar nesem mogel razumeti tega, kar sem videl . . . To sem čutil: naj bi še tako dolgo živel, pozabiti bi ne mogel Zinajidinega gibanja, njenih pogledov in njene smehljanja, in da se mi je ta nova njena podoba, ki sem jo tako nepričakovano videl, za zmiraj utisnila v mojo dušo. Gledal sem brez vseh mislij na reko in nesem zapazil, da so mi lile solze. Njo tepó, mislil sem . . . tepó . . . tepó . . .

— No, kaj pa ti? — daj meni konja! razlegel se je za menoj glas mojega očeta.

Mehanično sem mu podal uzdo. Zavihtil se je na Električno . . . ves zmrznen postavil se je konj na zadnji nogi in skočil je naprej za dva sežnja . . . pa oče ga je hitro ukrotil; dregnul ga je z ostrogama v strani in udaril s pestjo po vratu . . . Eh, biča nemam! zamrmral je.

Jaz sem se domislil nedavnega cvrčanja in udara tega biča in stresel sem se.

ove in potovanja Sobolevega na Rusko, dočim pou-
darja nesebičnost ruskega generala Ernrotha, ki
si je bil svoje dohodke sam za polovico znižal in
še te pri svojem odhodu iz Bolgarije daroval bla-
gajni prve družine. Ta objava namerava nasproti na-
padom in obtožbam ruskih listov dokazati, da je
naglost, s katero so se hoteli knez in ljudstvo izne-
biti teh generalov, veljala le njihovim osebam, da
torej pri tem ni bilo nobene neprijaznosti proti Ru-
siji in njenemu narodu. Knez in ljudstvo bolgarsko
da želita, ne da bi zatajevala svoje dolžne zahval-
nosti proti Rusiji, biti neodvisna v notranji upravi
svoje dežele.

Francoskemu ministru-prvosedniku je bilo
veliko lažje iznebiti se vojnega ministra Thiba-
udina, kakor pa najti mu pripravnega naslednika.
Generali Saussier, Leval, Février in Campe-
non, katere je zaporedoma vabil v kabinet, nima-
jo veselja stopiti v ministerstvo, katero se bode imelo
že čez kakih štirinajst dni pred kamorami bojevati
za svojo bitnost. Zatorej se je vodstvo vojnega mi-
nisterstva začasno izročilo mornarskemu ministru
Peyronu. — „Figaro“ javlja, da se je Francija,
ker se s Kitajci ni mogla sporazumeti, pogodila
s „Črnimi prapori“ s tem, da jim je izplačala za-
ostalo dnino ter prepustila svobodno lastništvo
zemlje mej Saokai in Honghoa. Ta pogodba se je
dovela s posredovanjem anamskih mandarinov. Trdi
se, da so Francozje dospeli že v Sontay, katero
mesto da so „Črni prapor“ izpraznili, ter da je baje
polkovnik Badens pri Bacnimh u pobil regularno
kitajsko vojsko, katerej je z ladijami in kanoni
odrezal povratno pot.

Dopisi.

Izpod Nanosa 7. oktobra. [Izviren dopis.]
(Predlog dr. Vošnjaka in tovarišev.) Občo-
radost in zadovoljnost je po vsej Kranjskej vzbudil
predlog g. dr. Vošnjaka in tovarišev, s katerim so
pokazali ti gospodje, da jim je blagor našega zapu-
ščenega ter tako propadajočega kmetijskega stanu
pri srci.

Skrajni čas je pač, da bi se resno pričelo pre-
trescivati, kje da tiče pravi uzroki hiranja ter obubo-
ževanja najpotrebnejšega in največjega stanu cele
dežele. Seveda, s preiskovanjem ter poizvedovanjem
ne bode nič pomagano, ako se ne bode tudi resno
skrbelo, da se vse ono izvrši, kar se bode od strani
izvedencev, in to od „izkušenih izvedencev“, predla-
galo ter nasvetovalo. Da pa bode ta izvršitev trčila
na silne zapreke, je pač vsakemu, komur so znane
sedanje potrebščine, koje nas tlačijo, prav lahko
umevno. Za to pa ne smemo dneva pred nočjo hva-
liti ter ne smemo za trdno misliti, da se bode to
tako važno in potrebno vprašanje kmalu in ugodno
za nas rešilo: dobra stvar, pravijo, da potrebuje časa,
in najbrž da bode tudi ta potrebovala nekaj več-
nosti. Sicer mi pa ne bode nič žal, ako bodem kriv
prerok. Ne! nasprotno; še močno me bode veselilo,
ako bodem dočakal, da se bode našemu stanu z
vsemi potrebnimi močmi pomagalo do pravega bla-
gostanja, kar bi bilo gotovo v veliko korist vsem
ostalim stanovom z malo izjemo.

— Kam si ga del? vprašal sem očeta čez
nekaj časa.

Oče mi ni odgovoril in dirjal je dalje. Jaz
sem ga dotekel, vsakako hotel sem videti njegov
obraz.

— Ali ti je bilo dolgčas brez mene? zamrmral
je skoz zobe.

— Malo. Kje si pustil tvoj bič? vprašal sem
ga zopet.

Oče me je ostro pogledal. — Kje sem ga
pustil? Vrgel sem ga proč. — Zamislil se je in po-
vesil je glavo . . . in tu sem prvokrat in morda po-
slednjokrat videl, koliko rahločutnosti in pomilovanja
mogle so izraziti te stroge poteze.

On je zopet pognal konja in nesem ga mogel
več doteči; prišel sem domov pozneje, kakor on.

„To je ljubezen“, govoril sem sam seboj, ko
sem sedel po noči za svojo pisalno mizo, na katerej
so se že prikazovali zvezki in knjige: „to je
strast! . . .“ Kako je možno, da bi se ne jezili, če
nas udari tudi najljubeznivejša roka. A vendar je
možno . . . A ravno jaz . . . sem si domišljeval . . .

(Konec prih.)

S tem predlogom je pa dana lepa prilika vsa-
kemu, da pove svoje mnenje iz lastnega prepričanja,
kje da tiči kak uzrok kmetijskega propada. Nič ne
dó, ako se tudi vselej prave ne zadene. Neovrgljiva
je trditev, da „več glav resnico prej zasledi“, in
dostikrat se pripeti, da kdo pokaže kako malo na-
pako, za koje se pa potem zapazi jako izdatna.
Uzrokov, zakaj da kmetijstvo oziroma kmetijski
stan tako močno hira, je mnogo, torej se nikdo ne
more izgovarjati, da za nobenega teh ne vé. Kdor
bi se pa skušal izgovarjati, da ti njemu neso poznati,
ta bi dokazoval, da njemu je kmet deveta briga ter
da mu ni nič na tem, se li poslednjemu opomore
ali ne.

Kakor sem že gori omenil, jaz se ne zanašam
popolnem na po g. dr. Vošnjaku stavljeni predlog;
kajti določbe, koje bi našemu kmetijskemu stanu
koristile, kakor rečeno, imajo kaj kratke noge ter
navadno kje obtiče, da potem ni ne duha ne sluha po
njih. No, da se bode ta predlog resno pretresoval,
mogoče tudi izpeljeval, se je sicer nadejati; kajti
uboštvo je po več krajih Kranjske, kakor tudi dru-
god, prišlo malo da ne do skrajnih mej in: ali se
mora, in to kmalu, zapuščenemu kmetu odločno po-
mogati, ali pa popolnem propade. To bi pa bilo v
veliko škodo vsej deželi, oziroma vsej državi. Torej
dežela in država bosti naposled primorani odločno
skrbeti, da dobi ubogi zatirani kmetič potrebno pomoč.

Rešitev vprašanja: kako zabraniti propad kme-
tijskega stanu, je pa jako težavna. Torej k reče-
nemu posvetovanju ali enketi treba je klicati ali
izvoliti res zaupne ter izvedene možé, možé stro-
kovnjake, koji imajo priliko vsaki dan opazovati
uboštvo po deželi, možé, koji so sami deležni gorja,
ki tare kmetijski stan. Ti in le samo ti bodo za-
mogli razjasniti ter razkriti uzroke, vsled kojih na-
staja vedno večje uboštvo. Torej pri izbiranju teh
mož treba bode pazljivo ravnati, ne gledaje na stan, ne
na bogastvo, kakor se pri nas čestokrat godi. Dosti
je mož, koji se puste voliti v jedno in drugo opra-
vilo, pa to le iz častihlepnosti, brez da bi potem
izvrševali dano jim nalogo. Poprej obečajo nebo in
zemljo, potem pa na vse pozabijo, mogoče da neso
tudi zmožni, ter se tolažijo: obljubiti in izvršiti je
preveč. To pa ni prav. To se mora tudi uštevat
več ali manj mej uzroke kmetijskega propadanja,
kajti noben stan, koji ima slabe, malomarne in ne-
vešče zastopnike, ne more napredovati, in kdor ne
napreduje, ta zaostaja. In naj ima vlada ali kdo
drugi še boljše voljo, jednemu ali drugemu pomagati,
vse je zaman, ako nema pravih, izvedenih ter za-
nesljivih mož, koji bi nasvetovali, na kak način jed-
nemu in drugemu zlu v okom priti. Toraj oni, koji
se ponuja ter se da voliti za jednak posel, brez da
je zmožen izvrševati ga, nego to čini le iz gole
častihlepnosti ali sebičnosti, ta je pravi sovražnik
ali zločinec svojemu narodu. Torej pozor! Ako pride
do rečenih volitev, naj se volijo pravi pravcati
možje.

Pri tej priliki mi je tudi omeniti, da mi No-
tranjci smo jako zadovoljni z možkim obnašanjem
naših treh gg. deželnih poslancev, in to g. dr. Voš-
njaka, dr. Zarnika in dr. Dolenca, osobito o verifi-
kaciji poslancev veleposestva. Obžalovati pa je, da
so drugi gg. tako naglo se pomislili ter da so na-
posled celó nezakonitost odobrili. Prav ima g. Schrey
in drugi, da se porogljivo smejejo; vsaj vedo, zakaj
da se —

Hinko.

Iz Hrenovške županije 7. oktobra.
[Izviren dopis.] Odkar je bila volitev tukajšnjega žu-
pana, preteklo je štiri leta. Neka postava pa pravi,
da se ima župan voliti vsake tri leta. No, pa ta
postava za nas ni veljavna in naš župan se za njo
ne zmeji. Podžupanje oziroma odborniki so pa že
voljeni bili pred dvema mesecema. Ti bodo pač do-
volj časa imeli za pomislek, koga da bodo v pri-
hodnje volili. Gotovo je, da najraje nobenega, ker
občna želja je, da se naša tako nepotrebna velika
občina razdruži. To željo polagamo i gg. dež. po-
slancem na srce, da bi že jedenkrat razmotali ono
občinsko postavo, katere naj bi pa potem bila ve-
ljavna za celo Kranjsko, ne pa samo za nekatere
občine, kakor se to zdaj godi.

Domače stvari.

— (Dnevni red mestnega odbora
seji), katera bode v petek 12. dan oktobra 1883.
leta ob 6. uri zvečer v mestni dvorani: I. Naznanila
prvosedstva. II. Personalnega in pravnega odseka
poročilo o mestnega magistrata nasvetu gledé po-
polnenja izpraznjenega mesta prvemu magistratnemu
svétniku. III. Finančnega odseka poročilo o račun-
skih zaključkih za 1882. leto. IV. Združenega stav-
benega in olupševalnega odseka poročilo o prošnji
Alojzija Korzike gledé ograje ob njegovem vrtu na
Vrtačah

— (V Malo Losinjskem glavarstvu)
so v občinskih uradih v Velemsele in v Malemsele
razobešeni zemljevidi, na katerih so južna Tirolska,
Trst in na Soče levem bregu ležeči del Goriške
pripisane Italiji. „Narodni list“ priobčevaje to
vest, dostavlja, da c. kr. okrajni glavar in deželni
poslanec vitez Eluschegg za vse to ve. Ako je to
istina, ne razumemo, da se zemljevidi ne odstranijo
in ne prične preiskava.

— (Iz Poč pri Cirknem) piše se nam:
„Kako si je znal naš okrajni sodnik Kodrič pri-
dobliti ljubezen in splošno spoštovanje v vseh krogih,
pričal je njegov „valete“ v 27. dan m. m. v dvo-
rani tukajšnjega narodnega gostilničarja. Udeležitev
bila je mnogobrojna. Mej živahnim razgovarjanjem,
ubranim petjem, sviranjem domače godbe in pre-
srčnimi napitnicami, minul nam je le prehitro večer.
Odhajajoči gosp. sodnik vidno ganjen odzdravlja v
daljšem govoru na napito mu zdravico in izpodbuja
prisotne k nadaljnemu napredovanju in vzajemnosti,
se zahvaljuje za izkazano zaupanje in obljubi, delo-
vati tudi v bodoče, kakor do sedaj. Trajajoči na-
vdušeni živioklici odmevali so temu izvrstnemu go-
voru. Razhajajoč se pozno v noč, čulo se je splošno
obžalovanje, da smo izgubili tako izbornega sodnika in
tako priljubljenega in neumornega pospeševalca naše
Čitalnice. — Preti nam pa še druga izguba. Brž-
kone bode prestavljen g. duhoven Ribniški v Ga-
šurn, ker je tamošnji vikar hudo obolel. Že pred
leti so nam ga hoteli vzeti, ali letos se zdi, da ne
bodo vse prošnje nič pomagale. Zares britka izguba.“

— (Novi deželni muzej Rudolfinum)
bode stal na prostoru 6500 □ metrov obsezajočem,
ki se neobhodno potrebuje za poslopje z ograjo vred.
Nakupila pa je še dežela 3083 □ metrov prostora, ki
leži mej hranilničnim poslopjem in „Rudolfinumom“
in kateri se prepusti Ljubljanskemu mestu brezplačno,
da ga porabi za javni prostor.

Po odobrenem načrtu ima poslopje deželnega
muzeja spadati v tri dele, in sicer v podzemeljskega,
v visoki parterre in v prvo nadstropje.

V podzemlji nahajajo se shrambe muzeja, po-
tem delavnica in pa prostori za spravlanje drv in
druzega kuriva, in sicer v severnem, zahodnem in
južnem delu. Te prostore veže med seboj mostovž,
ki drži okrog in krog dvoriščinega zidu. Iz pod-
zemlja se pride po glavnih stopnicah v vzhodnem,
ali pa po stranskih stopnicah v zahodnem krilu po-
slopja v parterre.

V visocem parterru so prostori tako-le raz-
vrsteni: V glavnem delu na vzhodni strani je pro-
storna veža, v katero se pride skozi glavni uhod
od tukaj drži pot po koridoru v vse sobe tega nad-
stropja, in po glavnih stopnicah, ki bodo v polkrož-
nem prizidku na dvorni strani in pa po stranskih
stopnicah v zahodnem krilu poslopja, se pride v prvo
nadstropje. V glavnem delu na severni strani veže
je soba za vratarja in tikoma te v severnem kotu
je dvorana za rudninske in geološke zbirke, na
južni strani veže pa je dvorana za knjižnico; v se-
vernem krilu ste obe sobi na vogalu, potem dvo-
rana mej tema dvema sobama namenjeni za rud-
ninsko-geološke, stavbeno-tehnične in rudarske
zbirke. V južnem krilu poslopja preskrbela se je
majhna zbornica oziroma čitalna soba, delavnica
arhivarja in pa jedna dvorana in jedna soba na vo-
galu, kjer bode arhiv; za tem pride v južnem delu
še jedna arhivna soba, potem pa stanovanje vra-
tarjevo oziroma služabnikovo in preparatorjevo. Na
dvorišče, katero od vseh stranij obdaja poslopje in

v čegar severno-vzhodnem kotu se nahaja hišni vodnjak, pride se skozi vežo v zahodnem ali pa skozi vrata stopničnega prizidja v vzhodnem krilu poslopja.

V prvem in ob enem zadnjem nadstropju je na sredi vzhodnega krila nad vežo velika in zraven te proti severu majhna dvorana, odločena za starinsko-kulturno-zgodovinske zbirke, na drugi strani pa je tik srednje dvorane soba za živalski oddelek, v severnem krilu je še jedna soba za starinsko-kulturno-zgodovinske zbirke, takoj za to pa pride velika soba za slike, kabinet za zbirko denarjev, drugi kabinet za zbirko bakroreznih slik in v kotu soba za obrtniško šolo. V zahodnem krilu se nahaja velika dvorana za umetne razstave oziroma za večje shode, soba za rastlinstvo, potem pisarna muzejnega varuha s predsobo in stransko sobo. V južnem krilu ste obe sobi na vogalu in velika dvorana mej tema sobama odločeni za živalske zbirke.

Prostorni in svetli mostovži v visocem parteru in v I. nadstropju zamorejo se porabiti pri večjih razstavah in pozneje, ako bi bilo treba, tudi za razpostavljanje muzejnih stvari sploh.

V vseh prostorih so obokani stropi, v visokem parteru in v I. nadstropju pa so stropi sklenjeni z železnimi poprečnimi tramovi.

Pot v podstrežje drži po stranskih stopnicah v zahodnem krilu.

Stroški za zidanje in opravo poslopja bodo znašali vkupe 196.996 gold., od katerih bode dala kranjska hranilnica 100.000 gld. Drugo mora dati dežela. Prodane se bodo obligacije muzealnega zaklada in odpovedala posojila, kar bode vrglo 31.029 gld.; prostovoljni doneski znašajo 5226 gld., razen tega kupnina za licealno poslopje 40.000 gld., drugo pa se bode štelo iz deželnega premoženja in se bodo v ta namen prodale deželne obligacije. Zastran odškodnine Ljubljanskemu mestu predlaga deželni odbor deželnemu zboru:

Deželnemu odboru se naroča, da naj mestni občini Ljubljanski še jedenkrat ponudi odškodnino v znesku 6000 gld. pod že stopenimi pogoji, in ako se ta ponudba ne vzprejme brez vseh pridržkov v teku kratkega določenega roka, ki se ne sme prekoračiti, naj se smatra ta ponudba, kakor bi je ne bilo in deželni odbor naj takoj odpove prostore, v katerih je prva mestna ljudska šola v licealnem poslopju ter naj se po pravdni poti išče pripoznanje popolne in neomejene lastnine dežele do imenovanega poslopja nasproti zahtevam mestne občine.

Umrlj so v Ljubljani:

5. oktobra: Marija Zupančič, delavčeva hči, 14 m., Poljanska cesta št. 18, za vodenico v glavi. — Ana Marinčič, zidarjeva žena, 77 l., Florjanska cesta št. 39, za oslabljenjem.

6. oktobra: Katarina Lapajne, kramarica, 57 l., sv. Petra cesta št. 6, za mrtvoudom.

7. oktobra: Jožef Perko, prodajalec ovočja, 79 l., Gradišče št. 2, za spridenjem jeter.

V deželni bolnici:

3. oktobra: Jakob Kušar, gostač, 48 l., za krčem vsled rane.

4. oktobra: Janez Bukovnik, čevljar, 22 l., za jetiko.

Tujci:

dne 9. oktobra.

Evropa; Loukavič iz Reke.
Pri Slonu: Oauch iz Trsta. — Berkeš iz Pešte. — pl. Boggay iz Somagija.
Pri Malčić: Reitz z Dunaja. — Scheuiger iz Veglije. — Wenzel z Dunaja.
Pri avstrijskem cesarji: Krulec iz Bistrice. — Stanta iz Trsta.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
7. okt.	7. zjutraj	746.67 mm.	+ 5.4°C	sl. szh.	megla	0-00 mm.
	2. pop.	744.18 mm.	+ 14.0°C	sl. szh.	jas.	
9. okt.	9. zvečer	744.10 mm.	+ 7.6°C	sl. zah.	jas.	dežja.

Srednja temperatura + 9.0°, za 3.5° pod normalom.

Tržne cene v Ljubljani

dné 10. oktobra t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	8	12
Rež,	5	20
Ječmen	4	23
Oves,	2	76
Ajda,	4	87
Proso,	5	4
Koruza,	5	40
Leča	8	50
Grah	8	50
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	2	68
Maslo, kilogram.	—	96
Mast,	—	88
Špeh frišen	—	70
" povojen,	—	78
Surovo maslo,	—	85
Jajca, jedno	—	2 1/2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	60
Telečje	—	60
Svinjsko	—	60
Koštunovo	—	32
Kokoš	—	40
Golob	—	17
Seno, 100 kilogramov	1	96
Slama,	1	69
Drva trda, 4 kv. metre	6	60
" mehka,	4	40

Dunajska borza

dné 10. oktobra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld.	35	kr.
Srebrna renta	78	70	"
Zlata renta	99	10	"
5% marčna renta.	92	85	"
Akcije narodne banke	840	—	"
Kreditne akcije	288	—	"
London	120	—	"
Napol.	9	51	"
Srebro	—	—	"
C. kr. cekini.	5	68	"
Nemške marke	58	75	"
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	120	"
Državne srečke iz l. 1864.	100 gld.	167	"
4% avstr. zlata renta. davka prosta.	99	45	"
Ogrska zlata renta 6%	119	60	"
" " " " " " " "	87	—	"
" " " " " " " "	85	75	"
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—	"
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	114	"
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118	75	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	103	10	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	—	"
Kreditne srečke	100 gld.	168	"
Rudolfove srečke	10	19	"
Akcije anglo-avstr. banke	120	107	"
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	224	"

Naznanilo.

Dajemo si čast ter naznanjamo, da smo izročili

glavni zastop

naše družbe za Kranjsko in Spodnje Štajersko gospodu

Florijanu Rogl-u,

stanujočemu v Ljubljani.

Dunaj, v 1. dan oktobra 1883.

Zavarovalni oddelek prve Dunajske pogrebniške družbe
„ENTREPRISE DES POMPES FUNÈBRES“.

Dr. Evgen Herzfeld, l. r.

p. p. Klemens Kautsch, l. r.

Ozirom na predstojече naznanilo usojam si čestito p. n. občinstvo najuljudneje pozivati k udeležbi z opombo, da se vzprejemajo naročila na zavarovanje kapitalij za slučaj smrti sploh, kakor tudi samo na zavarovanje pogrebnih stroškov in sicer z jako nizkimi premijami in najugodnejšimi pogoji, ter se odškodnine izplačujejo v najkrajšem času, — pri pogrebninah celo že v 24 urah.

V Ljubljani, v 4. dan oktobra 1883.

Florijan Rogl,
glavni zastopnik.

(654—2)

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Vence za gomile

iz umetnih cvetic

in trakove z napisi

oskrbuje točno in cenó v vsakeršnej izpeljavi (656—1)

J. S. BENEDIKT

pri „Spinnerin am Kreutz“.

Priznано nepokvarjene, izvrstne

VOŠČENE SVEČE

izdelujejo (452—1)

P. & R. Seemann v Ljubljani.

Jaz kupujem raznovrstne

suhe orehove plohe,

potem zdrave orehove herklje (hlode) od 18" naprej, javorjeve pa od 15" naprej.

Plačujem jih dobro. Prodajalci naj se mi naznanijo pod adreso

Karl Hofbauer,

(115—9)

fournierfabrika v Tržiču na Gorenjskem.

Umetne

(234—49)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem americkanskem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradeckyjevega mostu, I. nadstropje.

Salicyl-ustna voda,

uspešno sredstvo proti vsem boleznim v ustih in na zobeh, ohrani prijetni duh in naravno bojo zob; steklenica po 40 kr.

Anatherin-ustna voda

po 60 kr.

Zobni prašek

po 40 kr.; priznано najboljše sredstvo za čiščenje ust.

Dr. Pfeffermann-ova

zobna pasta

v škatljah po 1 gld. 25 kr.

Dr. Poppov-a ustna voda

po 1 gld. 40 kr. prodaje (291—8)

G. PICCOLI,

lekarnar v Ljubljani, na Dunajskej cesti.

„THE GRESHAM“

zavarovalno društvo za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijo.

Filijala za Ogersko:

Dunaj, Giselstrasse št. 1, | Pešta, Franz-Josefsplatz 5,

v hiši društva.

v hiši društva.

Društvena aktiva . . . . . frank. 79,368.882-80

Letni dohodki v premijah in obrestih dné 30. junija 1881 . . . . . 15,412.821-75

Izplačitve zavarovalnin in rent in zakupnin itd. za obstanka društva (1848) več kot . . . . . 128,300.000-—

V slednjeji dvanaestmesečnej poslovalnej perijodi uložilo se je pri društvu za . . . . . 67,185.575-—

ponužb, vsled česar znaša skupni znesek v slednjih 25 letih na uloženi ponudbah več kot . . . . . 1,077,022.110-—

Prospekte in druga razjasnila daje

Glavna agentura v Ljubljani, na Tržaški cesti št. 3, II. nadstropje

pri Val. Zeschkotu.

(162—8)

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.